

Χάρης Καρτερούλης

2^{ος} πρόεδρος της

ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Από το βιβλίο του

_____Μ. Θαβωρίτη_____

‘Ωραίοι ’Ανθρωποι

Έκδόσεις Θαβώρ

Αθήνα 2000

ΧΑΡΗΣ ΚΑΡΤΕΡΟΥΛΗΣ

Ὁ κατ' ἐξοχήν ὠραῖος

Παλαιό Γαμπο, 28 Σεπτεμβ. 1976.

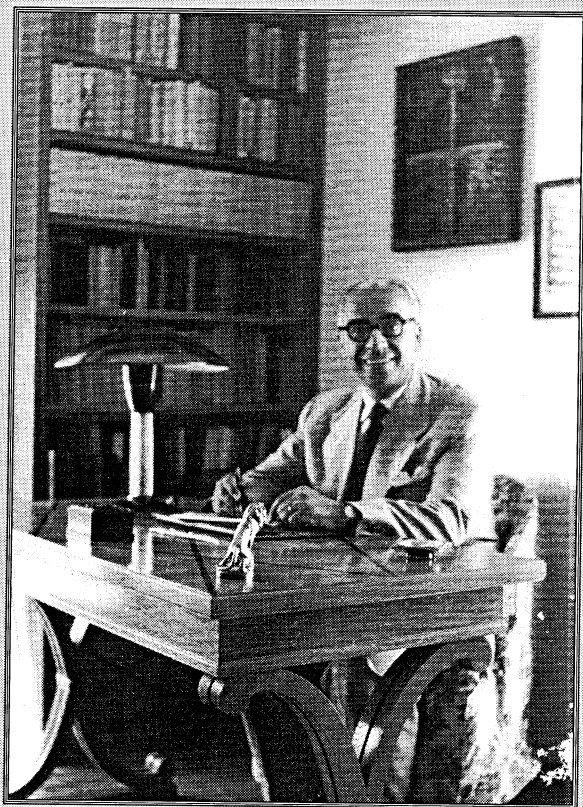
Ἀγαπητὴ Κύριε Καθηγήτρι,

Σὰν εὐχρη μία φωτογραφία (4)
τέρα τοῦ ἀειμνήστου καὶ ἀποβγαῖν βιβλίου μου
καὶ εἶναι εὐχαριστῶ ἐν τῶν ἀποτίμων γιὰ ἔτι
εἰς βιβλίου να γράφει γίρω ἀπὸ τοὺς ἀγγέλτους
αὐτοὺς ἐν Κυρίῳ ἀδελφῶν μου.

Μὲ τῶν ἐν Χριστῷ ἀγάπῃ μου εἶναι Σας
καὶ εἶναι ἔστω τῶν ἀγαπητῶν μας ἀποχρήσια Σας,

Σίρα Καρ. Καραποῦζης.

* Πρόκειται γιὰ τὴ φωτογραφία πού τὸν δείχνει νὰ κάθεται
στό γραφεῖο τοῦ διαμερίσματος πού εἶχε στὰ Ἰλισία.

Ενας ἀληθινὰ ὠραῖος, χριστιανὸς! Πάντοτε γελαστός καὶ γλυκομίλη-
τος· ἀκόμα καὶ ὅταν ἦταν ἀνάγκη νὰ μιλήσει σέ ἔντονο ὕφος.

Ὁ λόγος στὰ χεῖλη του ἔπαιρνε ἄλλες διαστάσεις· πολὺ ἀλλιῶτικες ἀπ' αὐτές
πού ἔχει ἡ συνηθισμένη λαλιά τῶν ἀνθρώπων.

- Νά τίς ποῦμε μουσικές;

- Ἴσως, ἂν ὁ ὅρος ἀπηχεῖ ὅ,τι ὠραῖο, ἀγαθὸ καὶ τέλειο ἀναζητεῖ ὁ ἄνθρω-
πος!...

Ὁραῖοι Ἄνθρωποι

Τὸν γνῶρισα, μικρὸς ἀκόμα, ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τῆς πνευματικῆς μου ζωῆς. Ἦταν γνωστός σέ ὅλο τὸν Εὐαγγελικὸ κόσμο. Στὸν Πειραιᾶ κατέβαινε σπάνια, ἀλλὰ τὸν βλέπαμε πολὺ συχνά στὴν Ἀθήνα.

Σάν ἀνώτερο ὑπάλληλο τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου τοῦ Κράτους, ὅλο καί σέ κάτι τὸν χρειαζόμαστε, καί σ' αὐτόν καταφεύγαμε.

Ὁ Χάρης, ἦταν ψηλός, εὐθυτενής, ἀεράτος· εἶχε γλυκὸ πρόσωπο κι ἀκόμα πιό γλυκιά ὁμιλία.

Τό ἦθος του ἦταν ἀνθρώπου πού ξεχώριζε σέ εὐγένεια καί καλοσύνη.

Ἀγαποῦσε τὸν ἄνθρωπο σάν ἀληθινὸς χριστιανός, καί ἦταν πρόθυμος νά τοῦ φανεῖ χρήσιμος.

Στό γραφεῖο του σύχναζαν πολλοί, γιὰ νά τοῦ ἐμπιστευθοῦν τὰ προβλήματα τους· κι ἐκεῖνος δέν κουραζόταν νά τοὺς ἀκούει, μ' ἐνδιαφέρον καί προσοχή, πρόθυμος πάντα νά τοὺς ἐξυπηρετήσῃ...

Μιά μέρα πού τὸν ἐπισκέφτηκα, ἀπλῶς γιὰ νά τὸν δῶ, βρῆκα στό γραφεῖο του καί τό **Γιάννη Δημόπουλο**, πρεσβύτερο τῆς ἐκκλησίας τῆς ὁδοῦ Λυκούργου 18^Α.

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νά σταματήσει τὴ δουλειά ὁ Χάρης, εἰδοποίησε τό Νίκο Καρκανίδα, τὸν κλητῆρα του, νά ἐτοιμαστῆ...

Ἦταν ὁ ἴδιος κατάκοπος καί στηριζόταν στὸν ὦμο τοῦ Καρκανίδα.

Σηκωθήκαμε κι ἐμεῖς, ὁ Δημόπουλος κι ἐγώ, νά πᾶμε στὰ σπίτια μας.

Ἐκεῖνοι προχωροῦσαν κι ἐμεῖς ἀκολουθοῦσαμε. Ὁ Δημόπουλος ἦταν πολὺ σκεπτικός.

Σάν ἀποχαιρετιστήκαμε, ἐκεῖνοι τράβηξαν κατὰ τὴν Ἀκαδημία κι ἐμεῖς στραφήκαμε πρὸς τὴν Ὁμόνοια.

Τότε, ὁ Δημόπουλος κοντοστέκεται και μοῦ λέγει: "Ὁ ἄνθρωπος αὐτός (κι ἐννοοῦσε τό Χάρη) εἶναι περισσότερο ἀπ' ὅσο πρέπει καλός,

καί φοβοῦμαι πώς δέ θ' ἀντέξει..." Κι ἐκείνη τή στιγμή στρέφεται πρὸς τὰ πίσω· καί στρέφομαι κι ἐγώ.

Τούς βλέπομε... περπατοῦσαν ἀκόμα στήν Πανεπιστημίου... Κι ὁ Χάρης καθὼς ἦταν πιό ψηλὸς ἀπὸ τὸν Καρκανίδα, φαινόταν γιερμένος πάνω στὸν ὦμο τοῦ Καρκανίδα, νά τὸν κρατᾶ, καί νά βαδίζει πολὺ κουρασμένος.

-Τὸν βλέπεις; μοῦ λέγει, καί συνέχισε: "Ποιὸς δημόσιος υπάλληλος, μετὰ τή δουλειά του, γυρίζει μέ τέτοια κούραση σπίτι του;..." "

- "Ὅταν τό 1972 κυκλοφόρησε τό βιβλίο μου, ΜΝΗΜΕΣ ΜΙΚΡΑΣ ΛΑΣΙΑΣ, πῆγα σπίτι του νά τοῦ τό δώσω.

Καθόταν τότε, στό Παλιό Φάληρο, πού ὁ δρόμος λεγόταν "Ὁδὸς Μουσῶν" ὅπως καί στό Κουκάκι.

Τὸν βρῆκα καθιστό στό σαλόνι, καί τή σύζυγό του ὄρθια νά τὸν παραστέκεται.

Δέν ἤξερα τί τοῦ συμβαίνει.

Δέν εἶχα μάθει ὅτι εἶχε προβλήματα μέ τήν υἰεία του... καί βρέθηκα σέ ἀμηχανία... Ἐκεῖνος σάν νά κατάλαβε καί μοῦ λέγει: "Πλησίασε νά σέ φιλήσω..." Συμμορφώθηκα, καί πῆρα θάρρος.

Ἀρχίσαμε νά μιᾶμε γιά τίς ΜΝΗΜΕΣ ΜΙΚΡΑΣ ΛΑΣΙΑΣ καί ξεχάστηκε ἡ ἀμηχανία μου. Μέσα μου ὅμως, κάτι μοῦ ἔλεγε, ὅτι ἔπρεπε νά φύγω τό συντομότερο.

Κι ἔτσι ἔκανα.

Ὅταν, σέ λίγες μέρες, εἶδα τήν Ἑλένη Ρημάκη, ἔμαθα ἀπ' αὐτὴν τήν κατάσταση γιά τήν υἰεία του.

Ἡ Ράικσα, ὅπως πάντα, ἀκούραστη νοσοκόμα τὸν ἐπισκεπτόταν συχνά, καί μέ τό αὐτοκίνητό της τὸν πήγαινε περίπατο, ἀφοῦ ὁ Χάρης δέν μπορούσε νά μετακινηθεῖ. Σκέφθηκα, τότε, πόσο δίκιο εἶχε ὁ Γιάννης Δημόπουλος.

Ήωραϊοί Ἄνθρωποι

Δέν ξέρω ὅμως γιατί, ὅλη ἡ θλιβερή αὐτή φάση τῆς ἱστορίας μέ τό Χάρη, ἔξαφανίστηκε ὡς διά μαγείας ἀπό μέσα μου... Ἐκεῖνο τό φιλί πού πῆρα ἀπό τό Χάρη, τά ἔσβηγε ὅλα... Μοῦ φάνηκε σά νά μή εἶχε συμβεῖ τίποτα, κι ὁ Χάρης στεκόταν μπροστά μου ὅπως τόν ἤξερα...

Μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐξόδου του ἀπό τή ζωή, τό μηνιαῖο φύλλο τῶν Νέων τῆς Ἐκκλησίας Λιπασμάτων μέ τόν τίτλο "Ἡ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΥΛΑ ΜΑΣ", ἔκανε τά πιά κάτω δημοσιεύματα:

α') **Εἰς Μνήμην** β') **Ἡ ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ, ΜΝΗΜΗ ΧΑΡΗ ΚΑΡΤΕΡΟΥΛΗ.**

Εἰς μνήμην

Ο **Χαράλαμπος Καρτερούλης** γεννήθηκε στό μικρό χωριό ἸΑναβρυτή τῆς Σπάρτης, σέ ἀγροτική οἰκογένεια μέ πολλά παιδιά καί φήμη τιμῶν καί ἐργατικῶν ἀνθρώπων. Τελείωσε ἐγκύκλιες σπουδές στήν Σπάρτη καί συνέχισε στό Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν. Εἰδικές οικονομικές σπουδές ἔκανε, τό ἴδιο ἐπιτυχῶς, καί στή Γαλλία. Μετέσχε ὡς στρατιώτης στήν Μικρασιατική ἐκστρατεία, ὄντας δόκιμος γραφέας τοῦ Ἰπουργείου Οἰκονομικῶν, καί εἰδικώτερα, τοῦ τότε Γενικοῦ Λογιστηρίου. Μετά τόν διορισμό του, καθῶς ὁ ἴδιος διηγόταν πάντα, πέρασε ἀπό ἓνα τέστ γραφικοῦ χαρακτήρος, προκειμένου νά τοποθετηθῆ σέ κάποιο τμήμα. Ἰξεταστής ἦταν ὁ **Κώστας Μεταλληγός**. Καί κείμενο, λόγια πνευματικά, πού μιλοῦσαν γιά τήν λυτρωτική θυσία τοῦ Χριστοῦ. Ἰπταν ἡ πρώτη ἐπαφή τοῦ **Χάρη Καρτερούλη** μέ τήν μεγάλη πραγματικότητα τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀληθειῶν τοῦ Εὐαγγελίου. Σύγχρονα, καί ἡ πρώτη γνωριμία μέ τόν **Κ. Μεταλληγό**, πού ἐξελίχθηκε σέ σιδερένια φιλία δεκαετηρίδων, εἰς ἔπαινον δόξης Χριστοῦ. Λίγο ἀργότερα, θά βρῆ ὁ Χάρης στή ζεστασιά τῆς πνευματικῆς παρέας στά Πιτράλωνα τόν Σωτήρα Χριστό, καί θά συνδεθῆ μαζί Του.

Ἀπό ἐκείνη τήν πρώτη ἐποχή ἀνέφερε ὁ ἴδιος τό περιστατικό ἑνός πρωῖνου, πού χρειάστηκε γιά κάτι τόν **Μεταλληγό** καί δέν τόν εἶδε στό γραφεῖο του. Κάτω ἀπό τήν ἔντονη ἐπίδραση ἑνός κηρύγματος γιά τήν ἀρπαγή τῆς Ἰκκλησίας, ἡ ἀπουσία τόν ἀνησύχησε. Συμπτωματικά οὔτε τόν Ν.Καρκανίδα μπόρεσε νά βρῆ καί ἡ ἀνησυχία ἔγινε ἀγωνία: “Ὁ Κύριος ἦλθε καί τούς πῆρε. Συμφορά μου, ἔμεινα ἐδῶ...” Μόνο ὁποῖος ἔχει περάσει τέτοια ἀγωνία μπορεῖ νά καταλάβῃ μέ πόση ἀνάκούφιση εἶδε σέ λίγο τόν Μεταλληγό νά ἐμφανίζεται γελαστός:

- "Ποῦ πᾶς βρέ παιδί μου κι εξαφανίζεται... Εὐλογημένη, καί πῆρα μιά τρομάρα".

Σταθερά, ὁ Χάρης Καρτερούλης ἀνεβαίνει τὰ σκαλοπάτια τῆς διοικητικῆς ἱεραρχίας. Χρησιμοποιεῖται σέ συμβούλια, ἐπιτροπές καί ὑψηλοῦ κυβερνητικοῦ ἐπιπέδου ομάδες ἐργασίας, σέ ἐμπιστευτικές θέσεις. Ὁ πόλεμος τοῦ 1940 τόν βρῖσκει διευθυντή στήν Διεύθυνση Δημοσίου Χρέους. "Μιά μέρα", διηγόταν ὁ ἴδιος, "Χτύπησε δειλά ἡ πόρτα μου. Ἦταν ἓνας ἀπό τούς πιό γνωστούς ἐπιχειρηματίες τοῦ τόπου μας. Κύριε Καρτερούλη, εἶπε, ἔχω νά σᾶς ζητήσω μιά μεγάλη χάρη. Ξέρετε ὅτι εἶμαι Ἑβραῖος. Καί ξέρετε τήν μοῖρα μας σ' ὅλο τό κόσμο μέ τήν ἐπικράτηση τοῦ ναζισμού. Ἔδειξε δύο τενεκεδένια κουτιά. Μέσα ἐδῶ ἔχω μιά περιουσία σέ πολύτιμους λίθους καί κοσμήματα. Ξέρω ποιός εἶσαστε, καί σᾶς παρακαλῶ νά μοῦ τά φυλάξετε. Σᾶς τά ἐμπιστεύομαι..." Πέρασαν χρόνια. Μετά τήν ἀπελευθέρωση ὁ Ἑβραῖος κύριος ἐμφανίστηκε. Τήν ἄλλη μέρα μετά τήν ἐπανεμφάνισή του εἶχε πάλι, κατάπληκτος, στά χέρια του τόν θησαυρό του. Εἶχε δώσει σέ διάφορα ἄλλα χέρια τέσσερα ἀκόμη ὅμοια κουτιά. Κανένα ἀπ' αὐτά δέν ἐπεστράφη, μέ τήν δικαιολογία ὅτι χάθηκαν, κάποιος τᾶκλεψε, τό πρόσωπο τῆς "ἐμπιστοσύνης"... ξέχασε ποῦ τά εἶχε φυλάξει...

- Δέν μοῦ χρωστᾶς καμμιά εὐγνωμοσύνη... "Ὅ,τι μοῦ ἔδωσες τά ἐμπιστεύθης στά χέρια τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰσραήλ!

Ἀμέσως μετά τήν λήξη τῶν ἐχθροπραξιῶν, κι ἐνῶ τά ἐρείπια τῆς Εὐρώπης καπνίζουν ἀκόμη, ὁ Χάρης Καρτερούλης ἠγεῖται τῆς Ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας γιά τίς ἐπανορθώσεις. Γι' αὐτή τήν ἐργασία του ἔτυχε εἰδικοῦ ἐθνικοῦ ἐπαίνου. Ἡ ἀκεραιότης του ἔγινε γνωστή καί πέρα ἀπό τά σύνορά μας. Ἐν συνεχείᾳ, ἀναλαμβάνει τόν Ὄργανισμό Διαχειρίσεως Πλεονάζοντος Συμμαχικοῦ Ὑλικοῦ (ΟΔΙΣΥ) μέ τίς τεράστιες ἀποθήκες καί τό σχεδόν ἀνεξέλεγκτο ὕλικό τους. Συγχρόνως

διαχειρίζεται σειρά ἀπό τέως ἐχθρικές ὑπό μεσεγγύησιν περιουσίες (ΟΣΡΑΜ κ.λπ.) Ἄλλὰ καί διακονεῖ. Στά δύσκολα χρόνια ὑπηρετεῖ μιά τουρκόφωνη σχεδόν ομάδα στή Ν. Ἰωνία, πού ἀπετέλεσε τή μαγιά τῆς σημερινῆς πνευματικῆς κοινότητος. Ὑπηρετεῖ τήν Λυκούργου. Κατεβαίνει στήν Ἀρμενική σύναξη στό Δουργούτι.

Τά χρόνια περνοῦν. Εἶναι κουρασμένος. Γραφεῖο, Ἐπιτροπές, Συμβούλια, Διαχειρίσεις. Τελειώνει ἀργά, τό σούρουπο. Καί νηστικός κατεβαίνει στή Νικαία του. Ἡ μικρή του ἐκκλησία πού ὑπηρετεῖ μαζί μέ τόν Ρέντελ. Ἀργότερα, μόνος του. Τούς ἤξερε ἕναν-ἕναν. Μέ τό ὄνομά τους. Γιά τόν καθένα μιά λύση. Ἔπρεχε, παρακαλοῦσε νά βρῆ γιά κάποιον μιά δουλίτσα. Ἔκανε συνεχῶς εἰσηγήσεις. Καί τό χέρι του... ἔκεινο τό χέρι πάντα εἶχε κάτι γιά τό γάλα τοῦ παιδιοῦ, γιά τό παλτό τοῦ φτωγοῦ, ἕνα αὐγό γιά τόν νέο μέ τά σκαμμένα κατοχικά μάγουλα. Κάποιες χειμωνιάτικες ὥρες, μέ δυνατό κρύο, τυλιγμένος στό βαρύ γκριζο παλτό του κατέβαινε στή Νικαία.

- Ἀδελφέ, ἄς πάρουμε ἕνα ταξί. Κάνει κρύο. Βήχετε. Πρέπει νάσαστε κουρασμένος.

Πάντα ἀρνιόταν. Καί ἐνῶ χιόνιζε, στήν πελώρια οὐρά γιά τό λεωφορεῖο τῆς Νικαίας, ὅπου συνεχῶς τοῦ ἔπαιρναν τή θέση, ἔλεγε χαμογελώντας:

- Πᾶμε νά ὑπηρετήσουμε ψυχές, πού προβληματίζονται νά ἐξασφαλίσουν τά εἰσητήρια τοῦ λεωφορείου. Ἄν μᾶς δοῦν μέ ταξί, ἐνδεχομένως θά σκανδαλισθοῦν.

Μετά τό Γενικό Λογιστήριο, μετέχει τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ κώδικος τοῦ νέου Δημοσίου Λογιστικοῦ. Τόν περιμένει τό Ἐλεγκτικό Συνέδριο. Καί συγχρόνως ἀναλαμβάνει πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κρατικοῦ Νοσοκομείου Νικαίας. Νέος κύκλος ἀγώνων. Ἄλλὰ καί ὑπηρεσίας καί διακονίας τῶν ἀναγκῶν τῶν ἐκκλησιῶν.

Μετά τήν αναχώρηση τοῦ **Κώστα Μεταλληνοῦ** -ἓνα πλήγμα πού θά στοιχίσῃ πολύ στόν Χάρη- γίνεται πρόεδρος τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐλευθέρων Εὐαγγελικῶν Ἐκκλησιῶν Ἑλλάδος. Οἱ Κατασκηνώσεις ἀποτελοῦν τήν ξέχωρη ἀγάπη του. Κηρύττει στήν Ἀλικιτιάδου. Καί, πέρα ἀπ' αὐτά, ἐνῶ ἐργάζεται σκληρά στό Ἐλεγκτικό Συνέδριο, κάνει ἐπισκέψεις, ὑπηρετεῖ τή Νίκαια. Κατεβαίνει στά Λιπάσματα. Κάθε δίκη καί μάρτυς. Κάθε ὑπόθεση καί ὁ **Καρτερούλης**. Καί δέν σταματᾶ νά δίνῃ. Σέ μιά στερνή ἐπίσκεψη στό σπίτι του, δύο νέοι μας (ὁ Παῦλος Ἀλεξάνδρῃς κι ὁ Γιάννης Πορτινός) τοῦ μιλοῦν γιά ἓνα καινούργιο ὄργανο πού θ' ἀγορασθῇ γιά τήν ἐκκλησία. Τούς δίνει τά μισά τῆς ἀξίας του, δέκα χιλιάδες δραχμές. Δίνει, δίνει. Ξέρει νά δίνῃ. Ἀφήνει μιά ὀλόκληρη ζωή στήν διακονία τοῦ Κυρίου. Καί τήν περιουσία του, γιά τή δόξα τοῦ Χριστοῦ του. Δύο μέρες μονάχα πρὶν νά φύγῃ, θά πῆ στόν Θάνο Καρμπόνη, ψιθυριστά:

- "Ὅλα ὅσα ἔχω, εἶναι γιά τόν Κύριο.

Στό κρεβάτι τῆς θλίψεως θυμᾶται πρόσωπα καί ρωτᾷ γιά ἓναν-ἓναν χωριστά. Γιά ἐκκλησίες. Γιά τά προβλήματα τους. Θυμήθηκε τά χρόνια μιᾶς γεμάτης κόπους δράσεως, μέ τόν γίγαντα ἐκεῖνο, τόν **Κυριάκο Ὑφαντίδη**. Καί δάκρυσε ὁ **Χάρης**.

Κυριακή ἀργά ἔφυγε ὁ Χάρης. Τήν εἶδηση τήν ἔφερε τό χειμωνιάτικο νεφάκι καί τήν ἔκαμε δάκρυ καί ρίγος. Τά τηλέφωνα ἀναψαν. Τό νέο μαθαίνεται καί ἀπό τούς Ἕλληνας τοῦ ἐξωτερικοῦ. Δευτέρα ἀπόγευμα μιά κατάμεστη αἴθουσα. Σιωπηλή, θλιμμένη. Ἐνα δάσος στεφάνια στήν αὐλή. Κάνει κρύο. Ὁ Θάνος Καρμπόνης, δέν κρατᾷ τή συγκίνησή του. Τά δάκρυα αὐλακώνουν τά μάγουλά μας. Ὁ **Χάρης** ἔφυγε. Κάποιοι στερνοί πιονέροι τῶν Πετραλώνων, ἀφήνουν ἓνα βουβό λυγμό. Ἄσπρα μαλλιά πού στάθηκαν κοντά του στή μακρόχρονη πορεία μιᾶς ἀνηφορικῆς ὑπηρεσίας στό ἔργο, ἄνθρωποι τοῦ Κύκλου Ἐργατῶν Λόγου καί

Καλάμου (ΚΕΛΚ), κατάπιαν τό λυγμό καί σήκωσαν τό φέρετρο. Μέχρι τά αὐτοκίνητα. Κι ἦταν τόσο ἐλαφρό. Ὅ,τι ἔμεινε ἀπό τό μεγάλο-σωμο Χάρη μας. Βουβή πορεία στό πρῶτο Νεκροταφεῖο. Ψιλόβρεχε θλιμμένα. Δύο ἀκόμα λόγια. Μιά προσευχή. Λίγα δάκρυα. Καλή ἀντάμωσι, Χάρη.

Μιά ζωή διακονίας. Μισός αἰώνας ἀγώνων. Μιά πορεία θυσίας. Τόν βλέπουν ἐκεῖνοι πού στάθηκαν στή διαδρομή τῆς ζωῆς καί τῶν ἀγώνων τῶν Ἰλευθέρων Ἰκκλησιῶν, ψηλό γελαστό, εὐγενικό, καλοσυνᾶτο, εἰρηνοποιό. Ἰκούραστο, ἀπλό, ταπεινό. Ὁ Κώστας Μεταλληνός στάθηκε τό ὄργανο γιά νά δουλέψη τό Πνεῦμα στόν τόπο μας. Ὁ Χάρης Καρτερούλης, στάθηκε τό ὑπόδειγμα μιᾶς μεγάλης καρδιάς πού ἤξερε νά κλαίη γιά τήν Ἰλήθεια- νά τήν ὑπηρετῇ. Πλούτησε ὁ Οὐρανός μέ ἓνα ἀκόμα ἀποστολικό ἀνάστημα. Καί μεῖς φτωγήναμε πῖό πολύ. Ὁ Χάρης ἔφυγε. Καλή ἀντάμωσι, Χάρη.

Γιά τήν ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΥΔΑ ΜΑΣ
Σ.Ι.Π.

Από τήν ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΥΛΑ ΜΑΣ τῆς Ἐκκλησίας Λιπασμάτων
Ἀριθ. φύλλου 191 Ἰούνιος 1974

Η ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ

ΜΝΗΜΗ ΧΑΡΗ ΚΑΡΤΕΡΟΥΛΗ

Στό σημερινό μας σημείωμα θά διακόψωμε γιά λίγο τή συνέχεια τῶν θεμάτων μας, γιά νά ἀναφερθοῦμε στή μορφή ενός ἀδελφοῦ, πού ἡ ζωή του μᾶς ἀφήνει πολλές, ωραίες και ἀλησιμόνητες ἀναμνήσεις.

Εἶναι ὁ ΧΑΡΗΣ ΚΑΡΤΕΡΟΥΛΗΣ.

"Ἦταν τό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιο"... Ἔτσι τόν ἐχαρακτήρισαν, ὅταν τό 1948 μίλησε στόν Παρνασσό, σέ μιά γενική ἐκδήλωση τῶν Εὐαγγελικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἑλλάδος.

"Ἄν θυμᾶμαι καλά, μίλησε τέταρτος καί τελευταῖος. Ἡ γλυκύτητα τοῦ ὕφους του καί τό ἐράσιμο τοῦ λόγου του δικαιολογοῦσε πολύ πρόσφορα καί μέ ἀληθινά ἐπιτυχημένη ἔμπνευση τόν χαρακτηρισμό.

"Ἄν οἱ τρεῖς προηγούμενοι ὁμιληταί μποροῦσε νά παραβληθοῦν μέ τούς τρεῖς συνοπτικούς Εὐαγγελιστάς, ἐκείνου τοῦ ταίριαζε ἡ προσηγορία τοῦ Εὐαγγελιστοῦ τῆς Ἀγάπης. Καί δέν εἶναι τυχαῖο, πού τό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιο γίνεται "μετωνυμικό" σχῆμα, γιά νά υπογραμμίσῃ τό ὕφος ενός ἀνθρώπου.

Ὁ Χάρης Καρτερούλης ἦταν Σπαρτιάτης· καί ὅμως τίποτα δέν θυμίζε ἀπό τό τραγύ μεγαλεῖο τοῦ Ταῦγέτου. "Ἄν οἱ Δωριεῖς, ὅπως γράφει ὁ Οὐράνης, διάλεξαν τόν Ταῦγετο γιά νά χτίσουν τό κράτος τους, ἦταν ὁ τραχιός του ὄγκος πού τούς τράβηξε. Λυτός ταίριαζε στό χαρακτήρα τους.

Ὁ Χάρης Καρτερούλης ὅμως εἶχε μίαν ἄλλη χάρη... Εἶχε τήν λεπτότητα τοῦ Ἰωάννα. Τόν κέρδισε τό Ἀττικό πνεῦμα καί ὅταν ἐγκατεστάθηκε στήν Ἀθήνα, διάλεξε τό πρῶτο του σπίτι στό λόφο τοῦ Φιλοπάππου καί στήν ὁδὸ Μουσῶν, κάτω ἀπό τό μνημεῖο τοῦ ἀρχαίου ἐκείνου πού ἀγαποῦσε τήν Ἀθήνα.

Ὅταν τόν ἐπισκεπτόμαστε ἐκεῖ, κάναμε ἀληθινά ἓνα διπλό "προσκύνημα". Τό πρῶτο ἦταν στή γοητεία τῆς εὐγένειας, τῆς καλοσύνης καί τῆς ἀγάπης πού ἐνέπνεε ἡ συντροφιά του· τό δεύτερο τό ἀποτελοῦσε τό ἀνηφόρισμα στήν ὁδὸ Μουσῶν, πού ὠδηγοῦσε κατευθεῖαν στήν περιοχή τῆς ἀρχαίας Ἀθήνας μέ τήν ἀπαλή γραμμὴ πού περιστοιχίζει τόν ἱερό βράχο.

Ὁ λόγος του δέν ἦταν μόνο γλυκὺς ἀλλὰ καί πάντα μεταρσιωμένος ἀπό ὑψηλό φρόνημα γιά τή ζωή.

Ἄν καί εἶχε σπουδάσει νομικά, ποτέ δέν τόν ἄκουσα ν' ἀνακατεύη στή συζήτησή του ὄρους νομικούς. Τό πάθος του ἦταν ἡ πράξη. Ἦταν ἀληθινός "ρέκτης". Ὅταν ἀναλάμβανε μιά δουλειά, ἔκανε τό πᾶν γιά νά τή φέρει σέ αἴσιο τέλος. Ὁλοπρόθυμα πήγαινε παντοῦ γιά νά σέ ἐξυπηρετήση.

Μιά μέρα, ἀπό ἐκεῖνες τῆς μαύρης γερμανικῆς κατοχῆς, τόν ἐπισκέφθηκα στό γραφεῖο του. Τόν καιρό ἐκεῖνο ἡ Ἑταιρεία Λιπασμάτων εἶχε περιέλθει στόν ἔλεγχο τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου καί εἰδικά στή δική του ἀρμοδιότητα. Ἐξω ἀπό τό γραφεῖο του βλέπω ἓναν ἐργάτη τῆς Ἑταιρείας Λιπασμάτων πού τόν ἐγνώριζα.

- Πῶς ἀπό δῶ; - Τόν ρωτῶ.

- Ἔχω, μοῦ ἀπαντᾷ, κάποια παράπονα μέ τήν Ἑταιρεία καί ἦρθα νά τά πῶ στόν Καρτερούλη.

- Τόν γνωρίζεις;

- Ὅχι, ἀλλὰ ἔμαθα ὅτι εἶναι πολὺ δίκαιος καί πιστεύω ὅτι θά μέ

προσέζη.

Αυτό θά πῆ ἀναγνώριση. Ἐάν γιά τόν Σοῦμπερτ, ἀναγνώριση ἦταν νά τραγουδοῦν οἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ τά τραγούδια του ἐνῶ ἔπλεναν στό ποτάμι, γιά τίς ἠθικές προσωπικότητες, ἀναγνώριση τοῦ χαρακτήρα των εἶναι ἡ ἐμπιστοσύνη πού τούς ἔχουν οἱ πολλοί, οἱ ἀπλοί καί ἄγνωστοι.

Μιά ἄλλη φορά, τόν εἶδα μέ ἕνα λευκοπλάστη στό μέτωπο. Χωρίς νά τόν ρωτήσω, μέ προλαβαίνει: "Βλέπεις; Εἶναι παράσημο ἀπό τά Λιγνιτωρυχεῖα τῆς Καλογρέζας". Εἶχαν κι αὐτά περιέλθει στόν ἔλεγχο τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου. Ἐπρεπε, λοιπόν, νά τά ἐπισκεφθῆ καί νά ἐνδιαφερθῆ γιά ὅλα καί γιά τούς ἐργάτες.

Τόν ἀπασχολοῦσε πολύ μήπως μείνουν ἄνθρωποι χωρίς δουλειά, χωρίς πόρους ζωῆς. Καί καθώς περνοῦσε κάτω ἀπό τίς στοές, ἔπεσε κάτι καί τόν τραυμάτισε.

Ἐπὶ τῆς Δεκεμβριανῆς μπερδεύτηκα ἀντάρτες στό σπίτι του, μολονότι διέλυσαν τήν βιβλιοθήκη του, τόν ἴδιο δέν τόν πείραξαν. Καί τοῦ τό εἶπαν καθαρά: "Δέ σέ ἀγγίζομε, γιατί ξέρομε ὅτι εἶσαι δίκαιος καί ἐνδιαφέρεσαι γιά τούς φτωχοῦς".

Ἐπὶ τῆς τελείωσης τοῦ πολέμου, ἀνέλαβε τό κλιμάκιο πού πῆγε στό ἐξωτερικό νά διεκδικήσῃ πολεμικές ἀποζημιώσεις. Ἐδικαιοῦτο καί ἡ Ἑλλάς μέρος ἀπό τή λεία τοῦ πολέμου. Οἱ ξένοι ὅμως πράκτορες, μόλις ἀντελήφθησαν τόν ἀκέραιο χαρακτήρα του, τοῦ ἔστησαν πόλεμο. Κατέστρεφαν τήν ἀλληλογραφία του καί δέν τοῦ ἐπέτρεπαν νά ἔχη ἐπικοινωνία μέ τήν Ἑλλάδα. Ἦθελαν νά τόν ἀναγκάσουν νά συντομεύσῃ τίς διαπραγματεύσεις, νά δεχθῆ τούς ὅρους των καί νά φύγῃ.

Μά ἐκεῖνος ἐπέμενε ἀνυποχώρητα. Εἶχε ὑπολογίσει τήν ἀπουσία του στό ἐξωτερικό γιά λίγες βδομάδες καί καθυστέρησε περίπου δύο χρόνια. Χρειάστηκε ἐσωτερική φανέλλα, κι ἔπειδή δέν μποροῦσε νά τήν προμηθευθῆ στή Γαλλία, πού δίνονταν τά πάντα μόνον στούς Γάλλους, καί μέ

Ὠραῖοι Ἄνθρωποι

δελτίο, γι αὐτό ταξίδεψε στό Λονδῖνο, πού ὑπῆρχε τρόπος νά τόν προμηθεύουν.

Στίς διαπραγματεύσεις οἱ ἀντίδικοι ἔριχναν χῆμα τίς λίρες μπροστά στά μάτια τῶν συνέδρων, χωρίς ντροπή, χωρίς πρόσχημα καί συστολή, γιά νά μή ἐπιμένουν στίς ἀξιώσεις των οἱ δικαιοῦχοι. Κάποιος πού ὑπέκυψε στό δέλεαρ, πλούτησε τόσο, ὥστε ἀγόρασε ὀλόκληρη πολυκατοικία στό Παρίσι καί ὑπέβαλε τήν παραίτησή του ἀπό ἀντιπρόσωπος τῆς πατρίδας του.

Κι ἐκεῖνος, ὅσο ἔβλεπε γύρω του τούς ἀργυρώνητους νά πέφτουν, τόσο στεκόταν ἀλύγιστος, γιά νά κερδίσει κάτι παραπάνω γιά τό Ἑλληνικό Δημόσιο.

Ἐπέμενε νά ἐπιβλέψη προσωπικά τήν παράδοση τοῦ ὕλικου πού ἦταν νά πάρη ἡ Ἑλλάς καί τελικά πῆγε καί παρακολούθησε τή φόρτωσή του, πού ἔγινε σέ κάποιο λιμάνι τῆς Ὀλλανδίας.

Μοῦ εἶπε ὁ ἴδιος: "Μέ τόν ἀγῶνα αὐτόν ὠφελήθηκε τό Δημόσιο δεκάδες, ἄν ὄχι ἑκατοντάδες χιλιάδων λιρῶν".

Στάθηκε γιά ὅλους καί γιά τόν καθένα χωριστά προσφορά καλοσύνης καί αγωνιστής γιά τό δίκαιο. Στό γραφεῖο του δεχόταν μικρούς καί μεγάλους, σπουδαίους καί ἄσημους. Τίποτα δέν μπορούσε νά μειώσῃ τήν καλοσύνη του καί τήν ἀπλότητά του.

Μέσα στίς τόσες ὑποθέσεις του, δέν παρέλειπε νά φροντίζει γιά τά φτωγά καί τά ὄρφανά.

Τόν εἶδα κάποτε στό γραφεῖο του πού συσκεύαζε κάποια παιχνίδια. Σέ λίγο χτύπησε ἡ πόρτα καί τοῦ ἔφεραν μιά παιδούλα ὡς 8 χρονῶν. Ἦταν σημαδεμένη ἀπό κάποια "διαμαρτία περί τήν διάπλασιν"... Δίπλα τῆς στέκονταν οἱ συγγενεῖς θλιμμένοι. Μά ἡ παιδούλα, μόλις εἶδε ἐκεῖνα τά παιχνίδια πῆρε μιά ὄψη σάν ἀπό οὐράνια ἀχτίδα. Ὁμολογῶ ὅτι εἶχα συγκινηθῆ, γιατί ὅλα αὐτά γίνονταν πολύ ὠραῖα κάτω ἀπό τήν εὐλογία

ἐκείνης τῆς στοργῆς πού ξέρει νά δίνη χωρίς νά τραυματίζει.

Γνώρισα τόν Καρτερούλη γιά πρώτη φορά τό 1927, ὅταν μίλησε σ' ἕνα ἀδελφικό σπίτι σέ μιά πάροδο τῆς ὁδοῦ Λιτωλικοῦ στόν Πειραιᾶ. Οἱ οἰκοδεσπότες, πρῖν λίγο καιρό, εἶχαν χάσει μιά κόρη τους, ἡ ὁποία τήν τελευταία νύχτα τῆς ζωῆς της ἔγραψε ἕνα ἀποχαιρετιστήριο ἀλλά καί μελαγχολικό γράμμα. Ἔδωσαν τό γράμμα στόν Καρτερούλη, πού ἄρχισε νά τό διαβάζει δυνατά. Μά κάθε τόσο, διέκοπτε τό διάβασμα καί τό διάνθιζε μέ δικές του παρατηρήσεις. Τά σχόλιά του εἶχαν ἕνα τόνο αἰσιοδοξίας καί τό γλυκό του ὕφος ἔσβηνε κάθε μελαγχολία. Τέτοια μεταλλαγή ἔπαιρναν καί ὅλες οἱ δυσάρεστες ὑποθέσεις τοῦ κάθε φίλου καί ἀδελφοῦ, καθῶς ἐκεῖνος τίς ἐχειρίζετο.

Γι αὐτό, ὅποιος εἶχε προσωπικά προβλήματα, ἔτρεχε στόν Καρτερούλη νά βρῆ παρηγοριά καί ἱκανοποίηση. Ἡ παρουσία του ἐξέπεμπε ἕνα μαγνητικό πεδίο, πού τό ἀναζητοῦσαν γιά θεραπεία ὅσοι ἀπό τραῦμα ἦσαν βαθεῖα πονεμένοι.

Στό περιβάλλον τοῦ Καρτερούλη ἔβλεπε κανεῖς τήν ἀληθινή δύναμη τῆς ἀγάπης.

Ὅταν πρῖν ἕνα χρόνο τόν ἐπισκέφθηκα στό Π.Φάληρο, δέν ἤξερα ὅτι θά τόν βρῶ καθηλωμένο στήν πολυθρόνα. Στάθηκα ἀπό σεβασμό ἀδέξια. Μά ἐκεῖνος μέ ἔβγαλε ἀπό τό ἀδιέξοδο καί ὅπως ἀνεφερα ἀπό τήν ἀρχή, - " Ἔλα, μοῦ εἶπε, νά σέ φιλήσω". Ἔσκυφα καί ἀνταλλάξαμε τό φιλί τῆς ἀγάπης, ἕνα φιλί, πού μέ καλοῦσε στήν αἰωνιότητα...

Μ. Θαβωρίτης

ΣΤΗΝ ὙΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΧΑΡΗΣ ΚΑΡΤΕΡΟΥΛΗΣ

“Καθ’ ὅσον ἐκάμετε εἰς ἓνα τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, εἰς Ἐμέ ἐκάμετε”. (Ματθ. κε' 40)

Τὸ κάλεσμα ἦρθε στίς 6 τὸ πρωῖ στίς 4 τοῦ Μάρτη, πρὶν ἡ ἡμέρα καλὰ, καλὰ φωτίση, πρὶν οἱ πολλοί, καί ἀπ’ τὸ συγγενικό του περιβάλλον ἀκόμα, κάνουν συνειδήσι πῶς εἶχε φτάσει ἡ στιγμή. Ὁ Χάρης Καρτερούλης, ὁ ἀδελφός, ὁ πρεσβύτερος, ὁ ποιμένας τῆς Ἐλευθέρας Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας Ἀθηνῶν καὶ Πρόεδρος τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐλευθέρων Εὐαγγελικῶν Ἐκκλησιῶν Ἑλλάδος, τὸ σύμβολο τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνότητος τῶν ἀδελφῶν ἔφυγε ἡσυχὰ γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Κύριό του πού τόσο ἀγάπησε καὶ ὑπηρετήσε στή ζωὴ του.

Ἄν εἶναι ἀλήθεια πῶς ἡ ζωὴ τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου ἀφίνει στό πέρασμά της κάποια ἀκτινοβολία, ὁ Χάρης Καρτερούλης ὑπῆρξε φῶς λαμπρότατο καὶ ἀκτινοβόλο, ἄστρο πνευματικό πού μεσουράνησε στή πνευματικὴ μας ζωὴ καὶ πού συνεχίζει μετὰ τῆ δύσει του νὰ σκορπάη τὴν λάμψι μιᾶς ἁγίας καὶ καθαρῆς πορείας πού γίνηκε ὑπόδειγμα σέ ὅλη τὴν ζωντανὴ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ἀπὸ τὴν Ἀναβρυτὴ τῆς Σπάρτης, δέκατος καὶ μικρότερος γιὸς πολυμελοῦς οἰκογενείας, ἀνέβηκε στήν Ἀθήνα γιὰ σπουδές, ἐνῶ ταυτόχρονα εἰσηλθε, ἔπειτα ἀπὸ διαγωνισμό στόν ὁποῖο ἦλθε πέμπτος, στό Ὑπουργεῖο Οἰκονομικῶν (Γενικό Λογιστήριο), ὅπου καὶ σταδιοδρόμησε φτάνοντας, ἔπειτα ἀπὸ εἰδικὴ ἐπιμόρφωσι στό Πανεπιστήμιο τῆς Σορβόννης, στὰ ἀνώτατα ἀξιώματα. Διακρίθηκε στή θέσι τοῦ Διευθυντοῦ

του Γεν. Λογιστηρίου αναλαμβάνοντας υπό την ιδιότητά του αυτή την διαχείριση δυσκολωτάτων θεμάτων του Δημοσίου Λογιστικού και εκπροσωπώντας την χώρα του σε Διεθνή Συμβούλια του Ο.Η.Ε. για πολεμικές αποζημιώσεις. Αργότερα διέπρεψε σαν Σύμβουλος του Ήλεγκτικού Συνεδρίου, Πρόεδρος του Δ. Συμβουλίου του Νοσοκομείου “Βασίλισσα Φρειδερίκη”, και τόσα άλλα. Για όλα αυτά όμως δεν καυχήθηκε ποτέ. Εκείνο που αποτέλεσε γι’ αυτόν σταθμό και στον όποιον αναφερόταν συχνά ήταν ή κατά μυστηριώδες θείο σχέδιο συνάντησί του απ’ την αρχή της σταδιοδρομίας του με τον μεγάλο **Κώστα Μεταλληνό**, που ήταν τότε Τμηματάρχης στην ίδια υπηρεσία και ή δι’ αυτού γνώσι του Χριστού σαν προσωπικού του Λυτρωτού και Σωτήρος.

Ο Μεταλληνός θέλοντας να επιλέξει μεταξύ των νεοδιορισθέντων εις τό Γενικό Λογιστήριον βοηθό, κάλεσε τον Χάρη Καρτερούλη με τον τόσο χαρακτηριστικό στην προσωπικότητά του τρόπο: “Έλα εδώ εσύ μικρέ. Εέρεις να διαβάζης και να γράφης; Γράψε μου ό,τι θά σου υπαγορεύσω. Και του υπαγόρευσε στίχους δικούς του από τό “Δράμα της σωτηρίας” που είχε ο ίδιος συνθέσει. Και οι στίχοι έλεγαν: “Και ή κάθε δράξα τό Λίμα που κυλάει. Για έναν άμαρτωλό μιλεϊ, γι’ αγάπη άγνοβολάει”. Η όλη συμπεριφορά του προϊσταμένου, οι λόγοι του στίχου, ή βαθειά του πίστι, ή άφοβη μαρτυρία, επηρέασαν τόσον τον νεαρό υπάλληλο του Γεν. Λογιστηρίου που δεν άργησε να κάμη προσωπική του έμπειρία τή γνώσι και πίστη του Ήησου Χριστού.

Γίνηκε μέλος της νεοσύστατης τότε Ήλευθέρας Ευαγγελικής Ήκκλησίας και ξεχώρισε σαν όμιλητής της. Δέν τον έλκυσε τό πληθωρικό και γεμάτο άπολογητική επιχειρηματολογία κήρυγμα. Ύπηρξε γλυκός και πρῶος, με ένα κύριο θέμα πάντοτε στό κήρυγμά του, την σωτηρία του Χριστού. Οι λόγοι του Χριστού κυλούσαν από τά χειλή του σε σύντομες προτάσεις, σαν πνοές βραδυνης αύρας που μαλάκωναν

Ὠραῖοι Ἄνθρωποι

τήν ψυχή καί τήν ἔκαναν νά παραδίδεται χωρίς δισταγμό στόν Σωτήρα.

Μά ἂν στό κήρυγμα ὑπῆρξε γλυκύς, ὑπῆρξε γλυκύτερος ἀκόμη στήν ἔμπρακτη ζωή στήν ὁποία ἔκαμε βίωμά του τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί τήν φιλαδελφία. Ὅντως, ἡ ζωή του μίλησε στήν καρδιά τῶν ἀδελφῶν ὅσο τίποτε ἄλλο. Οὐρές, συχνά, οἱ ταλαίπωροι, οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀνάγκης στό γραφεῖο του. Καί ὅλους πρόθυμα ἐξυπηρετοῦσε, τηλεφωνώντας, συνιστώντας ἢ πηγαίνοντας ὁ ἴδιος αὐτοπροσώπως νά λύσῃ τά ζητήματά τους. Οἱ ὑποθέσεις τους ἦσαν δικές του. Τίς ἔπαιρνε μέ χαρά ἐπάνω του καί ποτέ δέν γόγγυζε γιά τό φορτίο. Ἀντίθετα, τόν νόμιζες πῶς βρίσκεται στό στοιχεῖο του καθῶς αὐτός ὁ μεγάλος ἔζωνε τήν ποδιά τῆς ὑπηρεσίας καί ἔσκυβε νά πλύνῃ τά πόδια τῶν μικρῶν καί πολλές φορές τόσο ἀπαιτητικῶν ἀδελφῶν του στήν πίστι. Τό πρόβλημα τῶν φτωχῶν στήν Ἐκκλησία κατέκαιγε τήν καρδιά του. Τά Χριστογεννα καί τό Πάσχα ἦταν οἱ ἐποχές τῶν μεγάλων χειρονομιῶν μά καί τούς ἄλλους καιρούς ποτέ τά χέρια του δέν ἄπλωναν ἄδεια πρὸς τούς συνελεημένους ἀδελφούς του μά καί πρὸς ὅλους τούς δεινοπαθοῦντας ἀδιακρίτως.

Ὁ ἴδιος ἀπλός, λιτός, ἀπέριττος, προτιμοῦσε νά παίρνῃ τήν κοινή συγκοινωνία γιά τόν ἑαυτό του, καί νά ντύνεται ἀπλᾶ, ὑπῆρξε ὅμως τό χέρι τῆς ἀγάπης πού πλουσιοπάροχα σκορποῦσε γιά τούς ἄλλους. Ὁ φτωχός, τό ἄπορο παιδί, ὁ γέρος, ὑπῆρξε τό ἀντικείμενο τοῦ ἐνδιαφέροντός του. Ἡ τελευταία τούτη κατηγορία ἀναξιοπαθόντων τόν κατέκτησε τόσο τελευταῖα, ὥστε τό ὄνειρό του καί ὁ πόθος του ἡμέρα καί νύχτα ἦταν πῶς θά συνέβαλε μέ μεγάλες περιουσιακές προσφορές -πού ὅμως εἶχε συγκεντρώσει μέ τόσες θυσίες τοῦ ἑαυτοῦ του- στήν ἴδρυσι ἀνάλογου ἰδρύματος. Καί ἔτσι ὀλοκαύτωμα στό θυσιαστήριο τῆς ἀγάπης πού εἶχε ὁ ἴδιος γνωρίσει καί πειραματισθῆ στό Γολγοθᾶ, δαπανώμενος καί ἀναλισκόμενος γιά τούς ἄλλους, ξοδεύτηκε πρόωρα. Βάδισε τόν τελευ-

ταῖο καιρό τῆς ἐπίγειας ζωῆς του τήν ὀδυνηρή πορεία μιᾶς προϊούσης ἀρρώστειας πού τόν καθήλωσε, καί τόν ἀπίσχνωσε, χωρίς ὅμως νά δυναθῆ νά σβύσῃ καθόλου τή φλόγα τῆς πνευματικῆς ἀγάπης γιά τόν Κύριό του καί τούς πλησίον του, πού σέ πείσμα τῆς ἀρρώστειας μέσα του αὐξανε.

Ἡ νύχτα τῆς Κυριακῆς πρὸς Δευτέρα 4 τοῦ Μάρτη, ἀκολουθήθηκε ἀπό συνεχεῖς κρίσεις καί πτώσεις τῆς πίεσεως πού συνεχίστηκαν ὡς τό πρωῖ. Κι ἐνῶ ἡ αὐγή τῆς νέας ἡμέρας ἀνέτελλε μουντή, ὁ δοῦλος τοῦτος τοῦ Θεοῦ ἔδειχνε σημεῖα σοβαρᾶς κάμψεως. Ἡ πιστή καί ἀφοσιωμένη σύζυγός του, συνοδοιπορώντας μαζί του στό βαρὺ τοῦτο Γολγοθᾶ προσπάθησε νά τόν ἐνθαρρύνῃ: “Ἠσύχασε, Χάρη μου, κοιμήσου, ἀναπαύσου. Δέν λέει “ἠσυχάσατε καί γνωρίσατε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός!” - καί τοῦ θύμισε τά λόγια τοῦ Ψάλμου μς' 10.

Αὐτός τήν κύτταξε σάν νά καταλάβαινε τήν ἔννοια τοῦ ἐδαφίου καί ἔπειτα στρέφοντας τό πρόσωπό του στό πλάγι κοιμήθηκε γλυκά, ὅπως γλυκά ἔζησε καί σέ ὅλη τή ζωή του, στήν ἀγκαλιά τοῦ Κυρίου του, γιά νά ξυπνήσῃ στόν κόσμον ἐκεῖνο τοῦ φωτός καί τῆς ἀληθινῆς χαρᾶς μέ τόν δραματισμό τοῦ ὁποίου ἔζησε καί ἀναλώθηκε ὅλες τίς ἡμέρες τῆς ἐπίγειας ζωῆς του, στόν κόσμον τῆς γλυκειᾶς καί ἀτελεύτητης θεωρήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου του.

Θ. Κ.

(περιοδ. Σάλπισμα Ἀπρίλιος-Μαῖος 1974)

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Παρίσι, Μάρτιος 1999

Προσωπικές αναμνήσεις από τόν Χάρη Καρτερούλη

Τόν θεῖο μου τόν Χάρη τόν θυμᾶμαι ἀπό τά παιδικά μου χρόνια γύρω στό 1948, ὅπου οἰκογενειακῶς τότε, παραθερίζαμε στήν Πεντέλη. Ἡ γυναίκα του ἡ Ντόρα, ἦταν πρώτη ἐξαδέλφη τοῦ πατέρα μου -ὁ πατέρας τῆς Ντόρας καί ἡ μητέρα τοῦ πατέρα μου ἦσαν ἀδέλφια, τό γένος Ἀσκητοπούλου-. Ὁ συγγενικός δεσμός ἦταν θερμός γι' αὐτό καί πήγαινα μέ τούς γονεῖς μου συχνά ἐπίσκεψη στό σπίτι του, στήν ὁδὸ Μουσῶν, κοντά στό λόφο τοῦ Φιλοπάππου. Λόγω τοῦ ὑψώματος καί τῆς ἀνηφοριᾶς, τό σπίτι τό εἶχαμε, ὄντως, μετονομάσει "τό Ἀραράτ".

Ἀπό τή μικρή μου ἡλικία εἶχα σχηματίσει τήν γνώμη μου γιά τόν Χάρη τόν Καρτερούλη. Καταδεκτικός, χαμογελαστός, πρᾶος χαρακτήρας, μέ ἐνέπνεε καλοσύνη καί σιγουριά.

Ὅταν ἔμαθε ὅτι θά ἔφευγα ἀπό τήν Ἑλλάδα γιά νά παντρευθῶ καί νά ἐγκατασταθῶ στή Γαλλία, εἶχαμε πάει μέ τή μητέρα μου στό καινούργιο τους σπίτι, Λεωφόρο Βασιλ. Σοφίας τόν Μάρτιο τοῦ 1963.

Στό Παρίσι, εἶχαμε τήν εὐκαιρία νά συναντηθοῦμε δύο φορές. Μιά τό 1966 καί μία τό 1968. Θυμᾶμαι τό ἐνδιαφέρον του καί τήν ἀγάπη του γιά τήν οἰκογένειά μου. Κάτι πού δέν θά ξεχάσω ποτέ. Ἐπιθυμοῦσε ἐπίμονα νά μέ συμφιλιώσει μέ τά πεθερικά μου καί ἤθελε νά τόν φέρω σέ ἐπαφή μαζί τους.

Ἐνωθα ὅτι ἤθελε τό καλό μου καί διάβαζα στό πρόσωπό του τήν ἐπιθυμία του ὅπως γνωρίσω κι ἐγώ τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό.

Ὅταν ἤρθαμε οἰκογενειακῶς γιά διακοπές στήν Ἀθήνα τό 1972 κι

Όταν έμαθε τό πνευματικό μου ζύπνημα, έκλαιγε από χαρά.

Θυμάμαι στό σπίτι του στό Παλαιό Φάληρο, προσευχόμενα μαζί του καί απολαμβάναμε τώρα μιά καινούργια χαρά, μιά καινούργια αγάπη, έναν καινούργιο δεσμό, μιά γλυκειά έν Χριστώ θαλπωρή.

Τήν τελευταία φορά πού τον είδα ήταν τό καλοκαίρι του 1973. Άνεξίτηλα στή μνήμη μου παραμένει τό πρόσωπό του, πράο, αγαπητό, συγκινητικά άθωο, καί τότε είχε δακρύσει καί είχα δακρύσει κι εγώ.

Είς τό επανιδείν, αγαπημένε θεϊε Χάρη.

Ύστερα από δέκα χρόνια

Συμπληρώθηκαν δέκα χρόνια από τή μέρα πού ο Κύριος κάλεσε κοντά του τον αγαπητό μας Χάρη. Δέν ξέρω ποιό είναι τό κριτήριο, πού στή ζωή μας κρίνονται ποιοί είναι μεγάλοι καί ποιοί δέν είναι. Νομίζω, ένα από τά κύρια χαρακτηριστικά, θά είναι ή ένταση τής επίδρασης στή μνήμη μας καί στήν καθόλο ζωή μας, πού άφησε, φεύγοντας από τον ταλαίπωρο κόσμο μας, ο άνθρωπος αυτός.

Είχα τήν από Κυρίου ευλογία νά γνωρίσω από πολύ κοντά, έτσι τό πιστεύω, τον αδελφό μας αυτόν, καί είμαι βέβαιος, πώς όχι κάτι, μά πάρα πολλά άφησε στήν ψυχή μου.

Πέρασαν δέκα χρόνια, καί αντί οι έντυπώσεις νά ατονήσουν, νά ξεθωριάσουν, αντίθετα ζωήρεψαν. Είναι αυτό, όπως λένε οι ειδικοί, σημάδι γνησιότητας.

Γνώρισα πολλούς ευλογημένους χριστιανούς, μά σαν τό ήθικό ανάστημα καί τήν καρδιά του άδ. Χάρη δέν γνώρισα, ούτε πριν ούτε μετά.

Τήν πίστη του στον Χριστό δέν τήν είχα μέ άφηρημένους συλλογισμούς μέσα στό μυαλό του, πράγμα τόσο συνηθισμένο στους καιρούς μας, μά βαθιά μέσα στήν καρδιά του.

Ὠραῖοι Ἄνθρωποι

Θυμᾶμαι, πού πιτσιρίκος ὅταν ἦμουνα, πονοῦσε ἡ κοιλίτσα μου, καί μέ πῆρε ὁ πατέρας μου νά μέ πάει στό γιατρό. Μά ἀντί γιά γιατρό μέ πῆγε στό Γενικό Λογιστήριο, στόν ἀδ. Χάρη.

Τοῦ ἐξήγησε τήν περίπτωση καί φυσικά καί τή συνέχεια, πού ἦταν γνωστή, πῶς λεφτά δέν ὑπῆρχαν γιά γιατρό.

Τό φυσικό θά ἦταν, γιά ἓνα καλό χριστιανό, νά δώσει ἓνα χαρτονόμισμα καί νά ἀπαλλαγεῖ. Μά ὄχι. Ἐεκινήσαμε καί οἱ τρεῖς μας, Πανεπιστημίου, Ἀκαδημίας, Σόλωνος καί ἄλλους δρόμους, μέχρι τό γιατρό, πού προσωπικά τόν γνώριζε καί τοῦ μίλησε.

Ἦταν ἓνας πιστός, πού τόν Χριστό τόν ζοῦσε μέ ὅλη του τήν καρδιά, καί ποτέ δέν ἔλεγε ὄχι ἀκόμη καί στήν πιό παράλογη περίπτωση.

Ἄν καί εὐπορος, ζοῦσε τόσο ἀπλά, μέ τόσο φυσικό τρόπο, πού σέ καθήλωνε.

Θυμᾶμαι, κάθησα κάποτε δίπλα του, σέ μιά συνεδρίαση, πολλά χρόνια ἀργότερα καί φοροῦσε κάτι φθαρμένα παπούτσια, πού ἐγώ ἄν καί κακομοίρης, δέν θά τά φοροῦσα ποτέ. Ἐντυπωσιάστηκα τόσο πολύ.

Ζοῦσε κυριολεκτικά γιά τούς ἄλλους.

Αὐτό δέν σημαίνει πῶς δέν διακονοῦσε τόν Χριστό καί μέ τό λόγο. Κάθε ἄλλο μάλιστα.

Θυμᾶμαι, Κατοχή χωρίς συγκοινωνία, μόνο ἀπό τά Πατήσια μέ τό πράσινο τράμ, καί ξεκινοῦσε μέ τά πόδια γιά Ν. Ἰωνία, νά μιλήσει γιά τόν Χριστό σέ κάτι γριουῦλες καί ἀπλούς ἀνθρώπους καί νά διανύσει μιά τόσο μεγάλη ἀπόσταση, Ἰωνία-Πατήσια πήγαινε-ἔλα.

Τόν βλέπω μπροστά μου, μέ τό χαμόγελό του τό καλόκαρδο καί ἀπονήρευτο. Τό χαμόγελό του πολύ τό ζήλεψα, γιατί πάντα μου ἦμουν μουρμούρης καί γκρινιαρής. Τό ἀφοπλιστικό του χαμόγελο.

Χάρης Καρτερούλης

Τέτοιοι άνθρωποι, σπάνια χαρίζονται από τόν Θεό, για νά ἐλέγξουν
μιά ἐποχή, καί νά σκορπίσουν τό μεγαλειό του Χριστού.

Ίσως, ὅσοι τόν γνώρισαν, μέ τά λίγα αὐτά λόγια θά νιώσουν μιά
ἐντονη ἀπουσία, τήν ἀπουσία του.

Γιώργος Παναγιωτίδης

Ὁ φίλος τῶν φτωχῶν

Ἀφιέρωμα γιά τόν Χάρη Καρτερούλη

Ὁ φίλος τῶν φτωχῶν ἔφυγε·
ἦταν ἓνα γλυκό χαμόγελο,
ἦταν μιά εὐωδία
πού σκόρπαγε παντοῦ
τό ἄρωμα τῆς ἀγάπης.
Γλυκός καί πρᾶος,
μεγάλος καί ταπεινός,
χωρίς ρητορικά σχήματα,
χωρίς φωνητικούς κραδασμούς,
ἄφινε νά τρέχη τό ρυάκι
τοῦ Λόγου
γαλήνιο, ξεκουραστικό.

Στόν ἴσκιό τῆς ἀγάπης του
εὔρισκαν θαλπωρή
τά κουρασμένα σπουργίτια,
στῆς φροντίδας του τ' ἄγγιγμα,
τά “σκολιά” γινόντουσαν
“εὐθέα”.

Ἦταν ὁ φίλος
πού στίς νύχτιες ὄρες τῆς ζωῆς,
δέν ἄφινε τόν πόνο νά περιμένη

ἔξω ἀπό τήν κλειστή πόρτα
τῆς ἀδιαφορίας.

Ὁ ἀδελφός
μέ τά χειρόβολα στά χέρια,
μέ τόν γλυκό ψίθυρο τῆς παρηγορίας
στά χεῖλη,
“ὁ ἐπιβλέπων εἰς τόν πτωχόν”.

ὦ φίλοι,
τό περιβόλι μας φτώχηνε,
ἓνα ρόδο ἀγάπης ἀρπάχτηκε
μιά χαραυγή
καί τώρα ξεχύνει τό ἄρωμά του
στούς ἀνθόσπαρτους δρόμους
τῆς "Ἄνω" Ἑδέμ.

ΡΕΑ ΣΥΛΒΙΑ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

᾽Ο Ἰσραηλίτης μέ τό κουτάκι...

᾽Όταν καθόταν στό Κουκάκι , στήν ὁδὸ Μουσῶν, πολύ κοντά στό λόφο Φιλοπάππου, τόν ἐπισκέφθηκε πολύ γνώριμος ἕνας Ἰσραηλίτης.

᾽Ο Χάρης προσηγής καθώς ἦταν καί γεμάτος ἀγάπη, ἔδινε εὐκόλη πρόσβαση στούς ἀνθρώπους πού εἶχαν κάποια ἀνάγκη. Καί ὁ τρομαγμένος γνώριμός του Ἰσραηλίτης τόν ἐπισκέφθηκε, γιατί μόνο σ' αὐτόν μπορούσε νά ἐμπιστευθεῖ τό μυστικό του. Εἶχαμε, τότε, γερμανική κατοχή.

Τοῦ λέγει, λοιπόν: "Κανόνισα ὅλα μου τά πράγματα, πού μπορεῖ νά προκαλέσουν τή βουλιμία τῶν κατακτητῶν...

Μοῦ μένει μόνο αὐτοδά τό κουτάκι: μήπως μπορῶ νά τό κρύψω κάπου στό ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ σου;...

᾽Ο Χάρης τοῦ ἀπαντᾷ: "Πολύ εὐχαρίστως! Κατέβα μόνος στό ὑπόγειο καί κρύψε το ὅπου θέλεις: ἀρκεῖ νά τό ξέρεις μόνο ἐσύ.

Ἔτσι καί ἔγινε, καί ὁ Ἰσραηλίτης ἐξαφανίστηκε. ᾽Όταν τελείωσε ὁ πόλεμος, καί ξανάρχισε ὁ εἰρηνικός βίος, ὅσοι σώθηκαν ἀπό τή βαρβαρική λαίλαπα καί τή ληστρική της ἐπιδρομή, ξανασμίγαν καί δόξαζαν τό Θεό πού τούς χάρισε μέρες...

Κάποτε, ἔκανε τήν ἐμφάνισή του καί ὁ Ἰσραηλίτης πού εἶχε κρύψει τό μυστηριῶδες κουτάκι στο ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Χ. ᾽Ο Χάρης τόν δέχθηκε πρόσχαρα καί τοῦ ἐπέτρεψε νά κατεβεῖ πάλι μόνος στό ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ του, γιά νά πάρει αὐτό πού εἶχε κρύψει σκάβοντας στό χῶμα.

Ἔστερα ἀπό λίγο, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβαίνει ἀπό τό ὑπόγειο κρα-

τώντας μέ συγκρατημένη αισιοδοξία τό κουτάκι πού εἶχε ξεθάψει. Τό ἀνοίγει μπροστά στό νοικοκύρη τοῦ σπιτιοῦ, τό ἀδειάζει πάνω στό τραπέζι καί ἀρχίζει νά μετῶ ἕνα ἕνα τά διαμάντια πού εἶχε μέσα τό κουτί καί ἄλλους πολύτιμους λίθους...

Τά βρῆκε ὅλα σωστά, χωρίς νά λείπει τό παραμικρό.

Χαρούμενος, τώρα, καί μέ ἀστραφτερό ἀπό ἰλαρότητα πρόσωπο, ἀπευθύνεται στό Χάρη καί τοῦ λέγει:

"Σωστά εἶναι· δέ λείπει τίποτα, ἀπό ὅσα εἶχα μέσα, σᾶς εὐχαριστῶ... σᾶς εὐχαριστῶ πολύ!..." Ἀφησα καί ἄλλοῦ διάφορα πράγματα, καί χρήματα· ἀλλά οἱ ἄνθρωποι στους ὁποίους τά ἐμπιστεύθηκα ἐπικαλούμενοι διάφορες αἰτίες καί προφάσεις, δέν δίστασαν νά μοῦ ποῦν ὅτι τίποτα ἀπό ὅ,τι τούς εἶχα ἐμπιστευθεῖ, δέν ὑπῆρχε πιά...

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ Χ. Καρτερούλης χάρηκε πιο πολύ ἀπό τόν φίλο του· γιατί ἡ δική του χαρά δέν ἦσαν τά διαμάντια, ἀλλά ἡ εὐκαιρία πού ἔδινε σ' ἕναν Ἰσραηλίτη νά διαπιστώσει ἔμπρακτα πόσο διαφορετικός γίνεται ὁ ἄνθρωπος, ὅταν τόν λυτρώσει ὁ Μεσσίας...

Ὁ γαλατᾶς τῆς ὁδοῦ Βεῖκου

"Ὅταν ἀκόμα καθόταν στό Κουκάκι, ὁ Χάρης, γιά νά πάει στό σπίτι του, στήν ὁδό Μουσῶν, περνοῦσε ἀπό τό γαλατάδικο τῆς ὁδοῦ Βεῖκου.

Ἀγαποῦσε τό γιαούρτι καί ἦταν τακτικός πελάτης τοῦ καταστήματος.

"Ἐτσι, γνωρίστηκε μέ τόν καταστηματοῦρχο καί πάντα καλόκαρδος πού ἦταν, ἔδειξε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιά τό γιό τοῦ γαλατᾶ, τόν ὁποῖο, ὄχι μόνο βοήθησε νά σπουδάσει, ἀλλά, ἔπειτα, καί νά προσληφθεῖ σέ ἐμπιστη ὑπηρεσία τοῦ Δημοσίου.

Μά ὄλ' αὐτά δέν ἦσαν γεγονότα πού ἔγιναν ἀπό τή μιά μέρα στήν

᾽Ωραῖοι ἄνθρωποι

ἄλλη. Ἦταν μιά ὁλόκληρη ζωὴ, πού μέρα μέ τή μέρα τή μοιράζονταν οἱ δύο γείτονες, κάθε μέρα καί μέ πῖο ἐγκάρδια γνωριμία.

Ἡ φύση καί ὁ χαρακτήρας τοῦ Χάρη ἦταν, στό τέλος, νά γίνει κά-ποιο καλό πού νά ξεχωρίζει, νά πιάνει τόπο στή ζωὴ, νά οἰκοδομεῖ τό σύνολο...

᾽Όταν πρωτοανέλαβε διεύθυνση στό Γενικό Λογιστήριο

᾽Όταν ἔγινε Διευθυντής στό Γενικό Λογιστήριο, βρῆκε ὁλόκληρα ντοσιέ, γεμάτα ἀπό αἰτήσεις τῶν πολιτῶν πού ζητοῦσαν πράγματα πού δικαιοῦνταν.

Οἱ αἰτήσεις ὅμως παρέμεναν μέσα στά φάκελα καί τά φάκελα μέσα στά ντοσιέ, σκονισμένα καί ἀνέγγιχτα...

Ὡς εὐσυνείδητος ἄνθρωπος ὤφειλε νά νοικοκυρέψει τό γραφεῖο πού ἀναλάμβανε. Ἔτσι, ξεσκόνισε ὅλο ἐκεῖνο τό χαρτομάνι καί καθάρισε τά ντουλάπια...

Οἱ ὑποθέσεις, μιά μιά, ἄρχισαν νά ἐκτελοῦνται καί οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀπό τούς πολίτες εἰδοποιοῦνταν νά προσέλθουν γιά τήν ὑπόθεσή τους...

Στό γραφεῖο ἄρχισε συνωστισμός, καί ἄνθρωποι πού ἦσαν ἄγνωστοι πρὶν μεταξύ τους, τώρα γνωρίζονταν, γιατί τούς ἔνωσαν κοινά συμφέροντα.

Ἀφοῦ τελείωσε ἡ διεκπεραίωση ὅλων αὐτῶν τῶν ὑποθέσεων, πού γιά χρόνο πολύ λίμναζαν, οἱ ἄνθρωποι πού εὐεργετήθηκαν, ζήτησαν νά τόν δοῦν, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχαν μεταξύ τους συννενοηθεῖ νά τοῦ κάνουν κάποιο δῶρο...

Στάθηκε ὅμως ἀδύνατο· προσέκρουσαν στήν ἄρνησή του. Τό μόνο πού τούς εἶπε, ἦταν ὅτι ὅλες του οἱ ἀνάγκες περιορίζονταν σε ἕνα... γιαουρτάκι!...

Τό μακαρονάκι τῆς κ. Λίζας.

Μιά μεγάλη περίοδο, ἡ συγγενής του, κ. Λίζα πού ἦταν ὑποχρεωμένη ν' ἀντιμετωπίσει δυσκολίες τῆς ζωῆς, ἐνῶ ὁ σύζυγός της εἶχε ἀποκλειστεῖ, λόγω τοῦ πολέμου στήν Ἀφρική, ὁ Χάρης ἦταν τό μόνο καταφύγιο, στόν ὁποῖο ἔβρισκε τή λύση τῶν προβλημάτων της.

Ἐπιανε, λοιπόν, καί ἔφτιαχνε ἀπό χαρτί γραφῆς ἕνα ρολό, πολύ στενό, ἴσα ἴσα πού νά χωροῦν ἕνα δύο λέξεις στήν ἐπιφάνεια τοῦ ρολοῦ καθώς ξετυλίγεται.

Στό ρολάκι αὐτό, πού τό κρατοῦσε μέσα στά δάχτυλά της, χωρίς νά διακρίνεται εἶχε γραμμένες ὅλες τίς ὑποθέσεις πού τήν ἀπασχολοῦσαν.

Ὅταν, λοιπόν, πήγαινε στόν Χάρη νά τόν συμβουλευτεῖ, ξετύλιγε λίγο λίγο τό ρολάκι, ἔβλεπε τή σημείωση καί ρώταγε...

Μόλις τέλειωνε αὐτή ἡ ὑπόθεση, πήγαινε στήν παρακάτω ξετυλίγοντας διακριτικά τό ρολάκι.

Ἦταν ὁ Χάρης πάντα καλόκαρδος, γελαστός καί πρόθυμος νά συμπαρασταθεῖ τόν καθένα. Μά καί ἡ κ. Λίζα τόν συναγωνιζόταν στήν εὐγένεια καί τή λεπτότητα. Ἀνάλογα, λεπτό ἦταν καί τό ρολάκι της πού εἶχε σημειωμένα ὅλα της τά προβλήματα.

Ὁ Χάρης ἄν καί ἀντιλήφτηκε τό... ρόλο τοῦ πρωτότυπου αὐτοῦ τεχνάσματος, πού ὑπέθαλπε τήν τρεμάμενη διακριτικότητα τῆς κ. Λίζας, ἄφηνε νά νοηθεῖ ὅτι δέν συνέβαινε τίποτα τό ἐνοχλητικό... καί γιά νά τῆς δώσει θάρρος, τῆς ἔλεγε ξεπερνώντας μέ τή γλυκιά του ὀμιλία τήν εὐγενικιά της διστακτικότητα: "Ἐλα, Λιζάκι, φέρε τό ... "μακαρονάκι" σου!...

Ἀλήθεια, ἦσαν καί οἱ δύο τους ὑπέροχοι!... καί δέν ἤξερες ποιόν νά πρωτοεπαινέσεις γιά τό σεβασμό πού ἔδειχνε στήν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἄλλου...

“Η υπεύθυνη δήλωση πού ποτέ δέν τηρήθηκε!

Εἶναι γεγονός, ὅτι οἱ εὐγενικές ιδιοσυγκρασίες δέν μποροῦν ν’ ἀντέξουν στήν ὑπερκόπωση πού ἀπαιτεῖ πολλές φορές ἡ ὑπευθυνότητα. Καί ὁ Χάρης καθώς εἶχε ἀναλώσει τόν ἑαυτό του νά ἐξυπηρετεῖ τούς πάντες, ἦρθε στιγμή πού δέν μποροῦσε νά διακινεῖται μέ εὐχέρεια.

Ὑπακούοντας στήν ἀνάγκη θά ἔπρεπε νά πηγαίνει στίς δουλειές του μέ ταξί, ἀφοῦ ποτέ δέν εἶχε σκεφθεῖ νά ἔχει δικό του αὐτοκίνητο, ἐνῶ ἄλλοι πολύ κατώτεροί του διέθεταν, γιά ἐπίδειξη, καί τίς πιό ἀκριβές μάρκες τῶν I.X.

Ἔτσι, ἦταν ὑποχρεωμένος νά χρησιμοποιεῖ τό λεωφορεῖο τῆς δημόσιας συγκοινωνίας, παρά τίς δυσκολίες πού συναντοῦσε.

Ἰδιαιτέρα ὅμως ἦταν προσεκτικός, νά μή φανεῖ ὅτι πηγαίνει μέ ταξί στή μικρή ὁμάδα τῶν ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων στούς ὁποίους μιλοῦσε τακτικά πάνω σέ θέματα βιβλικά μέ στόχο τήν πνευματική τους οἰκοδομή.

Ἀλλά ἡ ὁμάδα αὐτή βρισκόταν πολύ μακριά ἀπό τό σπίτι του, καί οἱ δυσκολίες ἄρχισαν κάποια στιγμή νά γίνονται ἀντιληπτές στούς δικούς του, πού ἐνδιαφέρθηκαν νά ἐπέμβουν...

Μιά ἀπό τίς ἀνηψιές του, ἀφηγεῖται τί εἶχε ἐπινοήσει, γιά νά τόν ἀναγκάσει νά διακινεῖται μέ ταξί, ἀφοῦ δέν ὑπῆρχε κανένας λόγος ν’ ἀποφύγει τό οἰκονομικό κόστος.

Ὁ μόνος λόγος πού τόν ἀνάγκαζε ν’ ἀποφεύγει τή χρήση ταξί, ἦταν ἡ εὐαισθησία του ἀπέναντι στή μικρή ὁμάδα τῶν ἀπλοϊκῶν καί ταπεινῶν ἀνθρώπων πού τούς μιλοῦσε γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Γι αὐτό, ἔλεγε: "Μά, ἂν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί μέ δοῦν ὅτι πηγαίνω μέ ταξί νά τούς μιλήσω, δέν θά σκανδαλισθοῦν; - αὐτό σκέπτομαι, καί δέν μ’ ἀρέσει καθόλου!..."

Ἔτσι λοιπόν, ἡ ἀνηψιά του, κάθε φορά πού ἐπρόκειτο νά κάνει τή

μακρινή επίσκεψη για τήν όμιλία του, τόν έπιανε καί τόν ανάγκαζε νά υπογράψει τό πιό κάτω κείμενο:

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΗΛΩΣΙΣ

"Εγώ ό Χάρης Καρτερούλης δηλώ ύπευθύνως καί έν γνώσει τών συνεπειών του περί ψευδοϋς δηλώσεως Νόμου, ότι δέν θά μεταβώ εις τήν περιοχή, όπου πρόκειται νά όμιλήσω, μέ τό λεωφορείο τής δημοσίας συγκοινωνίας, αλλά θά χρησιμοποιήσω ταξί!

Ό ύπευθύνως Δηλών
Χάρης Καρτερούλης
(ύπογραφή)

Ή καημένη ή άνηψιά, πίστευε ότι μ' αυτό πού έκανε θά τόν έπειθε νά πάει μέ ταξί, για νά μή κουραστεί, άφοϋ πιά ειχε βαρύνει καί οί σωματικές του δυνάμεις διαρκώς τόν έγκατέλειπαν...

Μόλις ό Χάρης γύριζε σπίτι του, έτρεχε άμέσως νά τόν δεϊ καί νά τόν ρωτήσει, άν τήρησε τήν Ύπεύθυνη Δήλωση πού τόν έβαλε καί υπόγραψε...

Κι εκείνος, μ' ένα ύφος, πού δύσκολα νά τό περιγράψεις, ύφος ανάμεικτο από ένοχή για τήν παράβαση τής ένυπόγραφης ύπόσχεσής του, καί ύφος ικανοποίησης για τό κατόρθωμά του, έλεγε: "Μά, χρυσή μου, πώς νά έφραμιστώ μέ ταξί στους άπλους αυτούς ανθρώπους.... "Έτσι θά έκανε ό Χριστός;..."

Σάν γνήσιος Σπαρτιάτης στάθηκε μέχρι τό τέλος του καί γενναϊός Χριστιανός!...

Η αἰσθαντικότητα τοῦ Χάρη σέ μεταφυσική διάσταση

Τό πῖο κάτω περιστατικό ἀναφέρθηκε ἀκροθιγῶς σέ προηγούμενες σελίδες.

Ἔτσι ὅμως καθὼς ἀναφέρθηκε, δέν τοῦ δόθηκε ἡ διάσταση πού εἶχε, ὄχι μόνο γιά τόν **Χ. Καρτερούλη** ἀλλά γενικότερα γιά ὅλους τούς πιστούς· γι αὐτό θά τό ἀφηγηθοῦμε καί πάλι μέ ὅλες του τίς λεπτομέρειες καί τίς προεκτάσεις.

Μιά μέρα πού ὁ Χάρης ἦταν πολύ κουρασμένος καί ζητοῦσε ψυχική τόνωση, σήκωσε τό ἀκουστικό τοῦ τηλεφώνου του γιά νά μιλήσει μέ τόν **Κ. Μεταλληνό**.

Μά ἀπό τήν ἄλλη μεριά, κανείς δέ σήκωνε τό ἀκουστικό. Ὁ **Κώστας Μεταλληνός** ἔλειπε ἀπό τό γραφεῖο του.

Τότε, σκέφθηκε νά τόν πάρει στό σπίτι του.

Ἀλλά καί ἀπό ἐκεῖ κανείς δέν ἀπαντοῦσε.

Ἄρα, δέν ἔλειπε μόνο ὁ **Μεταλληνός**, ἔλειπε καί ἡ γυναίκα του, ἡ **Ἀλκμήνη!**... Ἡ ἀνησυχία ἄρχισε νά τοῦ ὑποβάλλει κάποιες ὑποψίες...

Συνεχίζει, ὡστόσο, τά τηλεφωνήματα.

Παίρνει στό τηλέφωνο τό **Δ. Φικιώτη**, διευθυντή τοῦ Ἰπουργείου Ὑγιεινῆς καί Προνοίας· μά καί ἀπό ἐκεῖ κανείς δέν ἀπαντᾷ.

Τότε, τηλεφωνεῖ στό **Θ. Λαλιώτη**, διευθυντή τοῦ Ταμείου Παρακαταθηκῶν καί Δανείων. Μά καί ἀπό ἐκεῖ, καμμιά φωνή δέν ἔδινε σημεῖα ζωῆς...

Ὅλα αὐτά τά πρόσωπα ἦσαν πνευματικοί ἀδελφοί, καρπός τοῦ ἔργου τοῦ **Κ. Μεταλληνοῦ**, πού συνδέονταν μεταξύ τους μέ πολύ στενοῦς δεσμούς ἀγάπης καί πνευματικῆς κοινωνίας.

Μιά φορά τό μῆνα συγκεντρώνονταν στό σπίτι τοῦ **Κ.Μ.** καί ἔκαναν "Κυριακόν δεῖπνον" (1 Κορ. 11/20).

Δέν μαθεύτηκε καί σέ ποιούς ἄλλους τηλεφώνησε, γιατί δέν ἦσαν οἱ μόνοι μέ τούς ὁποίους ὁ Χάρης εἶχε πνευματική κοινωνία.

“Ὅπου κι ἄν τηλεφωνοῦσε, ἐπικρατοῦσε ἀπογοητευτική σιγή.

Τό γεγονός δέν ἐπιδεχόταν ἄλλη ἐξήγηση... Ἀσφαλῶς, σκέφτηκε γιά μιὰ στιγμή, “ἔγινε ἡ ἀρπαγή τῆς Ἐκκλησίας κι ἐγώ βρίσκομαι ἀκόμα στή γῆ!...”

Καί ἄλλοι ἀδελφοί ἔτυχε νά νιώσουν μιὰ τέτοια λαχτάρα, ἀλλά στόν ὕπνο τους βλέποντας ὄνειρο.

Τέτοια περιστατικά γνωρίζαμε στόν κύκλο τῶν ἀδελφῶν στόν Πειραιᾶ ἀπό τίς προσωπικές ὁμολογίες ἕνα-δυό ἀδελφῶν. Οἱ ἀδελφοί ὅμως αὐτοί βγαῖναν ἀπό τό Ψυχολογικό ἀδιέξοδο, μόλις ξυπνοῦσαν.

Ἀλλά μέ τό Χάρη τά πράγματα ἦσαν διαφορετικά· δέν ἦταν ὄνειρο πού γρήγορα ἔσβηνε καί ξαναγύριζε κανείς στή φυσιολογική του ζωή!

Ἡ ἀγωνία του εἶχε κορυφωθεῖ, ὅταν ξαφνικά ἀνοίγει τήν πόρτα τοῦ γραφείου του ὁ κλητήρας νά τοῦ πεῖ ὅτι ὁ **Κ. Μεταλληνός** τόν περιμένει στήν ἔξοδο τοῦ Λογιστηρίου. Ἡ ἀνακούφιση πού ἔνωσε ἦταν σωστή μιὰ “δεύτερη ἀπολύτρωση”!...

Τό γεγονός αὐτό μέ ὅλη του τήν ἀγωνία, φορτισμένο καί μέ τό ἀνάλογο ὕφος τοῦ καθενός πού τό διηγεῖτο, ἔκανε τόν κύκλο μεταξύ πολλῶν ἀδελφῶν, σέ Ἀθήνα καί Πειραιᾶ.

Καί ὄχι μόνο, ἀλλά καί ἀφορμή ἔδωσε σέ πολλούς νά ἀναπτύξουν στόν κύκλο τους τό γεγονός τεκμηριωμένο μέ χωρία ἀπό τή Βίβλο.

Στόν Πειραιᾶ, πού ἔμενα, τότε, μᾶς τό ἀφηγήθηκε ὁ **Κώστας Τσαμούρης**, ὑποδιευθυντής ἑνός ἐργοστάσιου τοῦ Ρετσίνα.

Ὁ **Κ. Τσαμούρης** ἦταν ἕνας ὄριμος ἀδελφός, πού ξεχώριζε γιά τήν πνευματική του μεταδοτικότητα καί τό ἐξαιρετο γιά τήν αἰσθαντικότητα του ὕφος ...

Ἡ αἰσθαντικότητα τοῦ Χάρη εἶχε βρεῖ τόν **Κ. Τσαμούρη** σάν τόν

᾽Ωραῖοι ᾽Ανθρωποι

πιό κατάλληλο διαγγελέα.

᾽Οσοι εἶχαμε τήν τύχη νά βρισκόμαστε στίς συντροφίες πού σύχναζε ὁ **Τσαμούρης**, θεωρούσαμε προνόμιο νά μᾶς ἐμπιστεύονται γεγονότα σάν αὐτό πού συνέβη στόν **Καρτερούλη**.

Τό ὄνειρο, λέγει ὁ Ἐκκλησιαστής, "ἔρχεται ἐν τῷ πλήθει τῶν περισπασμῶν" (Ἐκκλ. 5/3).

Ἡ εὐγενική ὅμως ἰδιοσυγκρασία τοῦ **Χάρη** καί ἡ ἐξαιρετική του αἰσθαντικότητα, δέν τοῦ ἐπέτρεψαν ν' ἀπωθήσει κανένα "περισπασμό" γιά νά βρεῖ διέξοδο σέ ὄνειρο...

Οἱ εὐγενικές ψυχές ἔχουν τό προνόμιο νά ὀνειρεύονται ξύπνιες καί γρηγορώντας!

Τέτοιος ἦταν ὁ Χάρης Καρτερούλης.